

Macholda by nejraději odtajnil platy hráčů

Litvínov je klenotem severočeského i českého hokeje a Vladimír Macholda mužem, který ho jako generální manažer řídí. Ve funkci začíná teprve třetí rok, ale i za tak krátkou dobu poznal oba póly sportu: slávu i zatracení. Loni účast ve čtvrtfinále play off, letos tuhý boj o udržení v extralize, nejvyšší soutěži. "Výuční rok," říká šestačtyřicetiletý Macholda o uplynulé sezóně, během které ho dokonce fanoušci vyzývali svým skandováním k odchodu. Nakonec HC Chemopetrol skončil předposlední a baráží o záchranu se vyhnul.

Kdy ve vás vůbec uzrála myšlenka, že se stanete litvínovským generálním manažerem?

Ani nezrála. Byl jsem tehdejším vedením klubu požádán, jestli bych nešel do Litvínova trochu pomoci. Dost dlouho jsem nabídku zvažoval a pak se nechal ovlivnit některými lidmi z Litvínova.

Co vás přesvědčilo, že právě vy budete ten pravý?

Dva lidé - Miroslav Kornalík, předseda představenstva klubu, a Jan Vopat, můj bývalý spoluhráč. Já jsem o této funkci v Litvínově, můžu upřímně říct, ani vteřinu ve svém životě neuvažoval. Chvilí jsem pracoval jako hokejový manažer v Německu. Zcela nová role to pro mě tedy nebyla, pouze nové prostředí.

Jaké je přebírat klub po Ivanu Hlinkovi, velké osobě českého hokeje?

Myslím, že mi to nikdo nepřipomínal. Nepamatuji se. Samozřejmě asi není jednoduché nastoupit po člověku, jako je Ivan, ale že bych to nějak silně pocítil, se říct nedá.

V jakém stavu jste klub našel?

To bych raději nekomentoval.

Co vás na vaší práci baví?

Že jsme všichni - já nejsem ve vedení sám - dokázali klub přivést po ekonomické stránce tam, kde je. Podařil se nám velmi dobrý hospodářský výsledek. Poprvé jsme ho udělali plusový. Nejsme ztrátovým podnikem, nejsme v červených číslech. Baví mě i to, že se snažíte jako v každé práci něco vytvořit. Chtěli bychom, aby se naše mužstvo dostalo v tabulce extraligy výš. Musíme složit takový tým, aby se Litvínov pohyboval na místech, kam patří.

Klub má rozpočet 71 milionů korun. Jak se žije s odpovědností v rozhodování o milionech?

Jednoduché to není, ale zase až tak složité také ne. Nedá se říct, jestli je odpovědnost malá

nebo velká. Samozřejmě existuje. Každý člověk k tomu přistupuje jinak. Někdo mi pomáhá, někdo ne. S těmi, co pomáhají, se nám to daří dobře.

Jste rodák z Mostu, bývalý hráč Litvínova, v kraji známá osoba. Neměl byste se lépe, kdybyste zůstal v Německu?

Myslím si, že už mě asi znali víc v Německu než tady. Od roku 1986 jsem v Česku nebyl, domů jsem jezdil na měsíc, dva v roce. Asi víc známých jsem už měl v Německu než u nás.

Je rozdíl pracovat jako manažer zde a v Německu?

Problémy jsou všude stejné. Jak se říká, na prvním místě jsou zase jenom ty peníze. Tam jsou ovšem jednání jednodušší. Když řeknu A, je to A a není to za dvě hodiny nebo další den B. Vše je v lidech, to se nedá naučit. Lidé mají v Německu jinou mentalitu, jsou jinak vychovaní.

Co je pro manažera v Česku větší úspěch - když klub přežije sezonu finančně, nebo když sportovně, byť náhodně zazáří?

Super úspěch je, když se klub ocitne v černých číslech a ještě vyhraje ligu. O což se snažíme i my. V první řadě jsme chtěli dobře hrát extraligu, což se nám od ledna nevedlo. V prosinci jsme byli ještě pět bodů od osmého místa, zaručujícího play off. Chceme skloubit, aby se sezóna povedla po ekonomické i sportovní stránce. Když si vezmeme rozpočet Sparty, která letos získala titul, a náš, nejsme ani na polovině. Peníze a úspěch jsou spojené nádoby.

V uplynulé sezóně musel Litvínov nakonec bojovat, aby nespadol do baráže o záchranu v extralize. Jak vám bylo, když fanoušci na stadionu a pak i před vaší kanceláří křičeli "Macholda ven!"?

Někteří manažeři jiných klubů mi pak volali a říkali: Vítejte do klubu. Asi jsou takové pokřiky v Čechách normální. Mentalita našeho člověka je taková, že neúspěch musí vždycky někdo odnést. A hledá se úplně někde jinde. Nejjednodušší je vždy skočit na ty nejvyšší. Letos to potkalo tři kluby: Plzeň, Litvínov a po nás to přišlo na Kladno. Průběh byl všude úplně stejný.

Spílali vám lidé i mimo stadión, telefonovali, posílali výhrůžné dopisy?

Telefonáty jsem neměl, ale maily a dopisy chodily. Podle mě je problém v tom, že lidé nemají informace, jaké by asi měli mít, aby mohli vše posoudit. Ovšem my zase nemůžeme prozradit úplně všechno. Někdy by stálo za to, kdyby šlo vše zveřejnit. Potom jsme uspořádali s fanoušky schůzku, otevřeně jsme jim něco řekli - z čehož na nás zůstali koukat s otevřenýma pusama. Říkali: Jo, to jsme nevěděli, tak to je trochu jinak. Pracujete s lidmi, jste vidět na veřejnosti, na stadión chodí každý týden několik tisíc fanoušků. Nic jednoduchého. Každý si udělá svůj názor, někdo vás podpoří, někdo ne.

Jste typ člověka, kterého problémy vnitřně šírají?

Myslím, že pro každého by taková situace byla složitá. Pro mě to byl výuční rok. Možná je dobře, co jsem letos zažil. Poznal jsem hokej, fanoušky i lidi, kteří nam měli pomáhat a nepomáhali, z druhé stránky. Člověk si z toho samozřejmě něco vezme pro sebe.

Neměl jste v nějaké chvíli chuť všechno zabalit?

Vůbec ne. Chtěl jsem dokázat, že tu pravdu budeme mít my a ne někdo, kdo se přijde na stadión jednou týdně vykřičet, protože doma musí být ticho. Ale ať si klidně křičí, jdou si na sport a to je jejich svaté právo. V pořádku. Ale věci můžu posuzovat, když znám nějaká pro a proti. Ne jen podle toho, že zrovna hrajeme špatně, že za to zodpovídá ten a tamten. Samozřejmě jsme zodpovědni za chod klubu i za hráče, ale my to za ně na ledě neodehrajeme. A když to chvíli jde a pak ne, asi nebude problém ve vedení. Byl bych docela rád, kdyby se stejně jako v Americe zveřejnily platy hráčů. Odpadly by zbytečné dohady.

Dočkají se toho někdy lidé?

Nejsem v hokejovém hnutí sám, kdo by chtěl výdělek hráčů zveřejnit, ale u nás to zatím není legislativně možné.

Slavní litvínovští odchovanci, kteří to dotáhli až do prestižní kanadsko-americké NHL, tvrdí, že se jednou vrátí a vyhrají pro Litvínov titul. Věříte tomu?

Doufám, že by to možná jednou mohlo vyjít. Ale sami kluci musejí chtít, a ne jen psát do novin, že se touží vrátit. Nikdo ale nikdy neříká za kolik. Všichni chtějí hrát za Litvínov, ovšem když vám řeknou tu cifru, jste někdy rád, že sedíte.

Do týmu patří i váš syn, obránce. Jakou má jako syn generálního ředitele pozici v klubu?

Ne jednoduchou a já se mu ji ani nesnažím usnadnit. Tím bych mu spíš uškodil, než pomohl. Myslím, že i diváci to pochopili. Osobně bych byl nejraději, kdyby hrál třeba v Košicích. Do října v Litvínove vůbec nebyl, hostoval v Karlových Varech. Až když se nám zranila spousta lidí, vrátil se. Záleží ale na trenérech, těm do sestavy vůbec nemluvím. Mužstvo sice skládají trenéři, ale hráče kupujeme po vzájemné domluvě. Nemá smysl, když nakoupíte hráče, pak zvolíte trenéry a řeknete jim: Pánové, když s těmi hokejisty neuděláte první místo, tak letíte. To je nesmysl. Souhra musí být.

Jak přistupujete k hráčům? Tykáte si, vykáte?

Převážně většině hráčů tykám, jsou to o pětadvacet až třicet let mladší lidi. Nevím, proč bych jim měl vykat. A samozřejmě že s hráči, s kterými jsem už dřív přišel do styku, si tykáme. Nema cenu najednou ze sebe dělat, že já jsem někdo a ty jsi nic. Nesmysl. Takový já nejsem. Třeba s Klímou jsem ještě hrával, když on začínal, a vypadalo by divně, kdyby mi vykal.

Jak vypadá běžný den manažera litvínovského klubu?

Přijdete kolem půl osmé na stadión, a když den dobře dopadne, odcházíte domů v šest. Když to skončí hůř, objevíte se doma třeba druhý den - když je nějaké jednání a musíte na dva až tři dny pryč. Tenhle rok jsem najezdil přes 70 tisíc kilometrů. Z toho si už lidé mohou představit, co moje práce obnáší. Mimo to, že musíte být na stadiónu a rozhodovat o chodu klubu - nejen hokeje, ale i hotelu, rehabilitačního střediska, fitnessu. Někdy je týden náročný, někdy klidnější. Třeba současně období, kdy se hokej nehraje, vůbec není klidné, ač si to lidé myslí. Sháníte peníze, abyste je mohl dát hráčům. A ne jen slibovat, ale smlouvy vyplatit. V dnešní době je totiž bohužel běžné, že často mají hráči slíbené něco na papíře, ale pak jim kluby dluží. To já nechci. Když se pod smlouvu podepíšu, cítím se zavázán. Mezi hráči se za ty roky, co jsem tu, říká, že když v Litvínově podepíšete, dostanete to. A jsem rád, že se to říká.

Klub je hodně závislý na společnosti Chemopetrol, majiteli a hlavním mecenáši. Když Chemopetrol zavře kohoutek, může se stát, že hokej v Litvínově být ani nemusí?

Jsme závislí na všech sponzorech a Chemopetrol je jeden z největších. Kdyby odešel, nastal by problém, ale muselo by se to řešit jinak. Myslím, že hokej bychom dokázali zachovat. Záleží však, na jaké úrovni. Jsme akciová společnost, museli bychom zkusit nabídnout akcie někomu jinému. Zatím před takový problém nejsme postaveni, Chemopetrol přislíbil i dal pomoc. Jsem rád, že jsme se dohodli. Kdyby k tomu přistupoval každý jako Chemopetrol, měli bychom daleko méně potíží. Je jasné, že bez peněz to nejde, hokej je náročný a nákladný sport. V Litvínově začínám třetí sezónu a za tu dobu se zvedly nároky hráčů o sto procent.

Petr Bilek MF Dnes